

Η θέση του παιδιού στη βυζαντινή κοινωνία

/ Εί

Όπως σε όλες τις μεσαιωνικές

κοινωνίες, έτσι και στη Βυζαντινή, το παιδί δεν αποτελεί το κέντρο ενδιαφέροντος της οικογένειας και η θέση του δεν είναι προνομιακή μεταξύ των μελών της. Οι κοινωνικές αντιλήψεις επηρεάζουν την ενασχόληση της επιστήμης με το παιδί και η φροντίδα της υγείας του δε διαχωρίζεται από εκείνη των ενηλίκων.

Οι πληροφορίες από τις ιστορικές, αγιολογικές και ιατρικές πηγές συνηγορούν στην έλλειψη της Παιδιατρικής ειδικότητας, αλλά ταυτόχρονα μαρτυρούν τη στάση της Εκκλησίας προς τον ανήλικο πληθυσμό σχετικά με τη ζωή του (απαγόρευση εκτρώσεων και έκθεσης βρεφών σε σύμφωνη νομοθετική ρύθμιση από την Πολιτεία) και την υγεία του (σωματική, ψυχική και κοινωνική) θέτοντας τη φιλανθρωπία στην κορυφή των αρετών και υλοποιώντας την με τη δημιουργία ευαγών ιδρυμάτων και με την αφιέρωση αρκετών αγίων αποκλειστικά στην προστασία των παιδιών και τη θαυματουργική θεραπεία τους από τις αρρώστιες.

ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΗΛΙΚΙΩΝ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Η νομική αναγνώριση της παιδικής ηλικίας ως αυτοτελές έννομο αγαθό είναι ανύπαρκτη στο μεγαλύτερο διάστημα της Βυζαντινής αυτοκρατορίας και μόνο στους τελευταίους αιώνες επιχειρείται να καλυφθεί το κενό με το έργο του **Κωνσταντίνου Αρμενόπουλου** «Εξάβιβλος». Στο κεφάλαιο «Περί ανηβων και αφηλίκων», του ανωτέρω συγγράμματος, ορίζεται η ανηλικότητα από τη γέννηση μέχρι το 25ο έτος και καταγράφονται οι ειδικότερες διακρίσεις. ([περισσότερα...](#))